

ΤΟ ΟΝΟΜΑ

τοῦ βασιλέως ἀπὸ τῆς παρελθούσης Πέμπτης εἶναι εἰς ὅλων τὰ χεῖλη. Ἐν ποίημα σατυρικῆς συναδέλφου ἐπιγραφόμενον καὶ ἀπευθυνόμενον πρὸς αὐτὸν ἔδωκε τὸ σύνθημα. Οἱ στίχοι ἐκεῖνοι συνώψιζον τὰ Ἔργα καὶ τὰς Ἡμέρας τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸ συνταγματικὸν πλᾶσμα ὁ βασιλεὺς δὲν ἰδιωτεύει, ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς καὶ ταῖς ἡμέραις αὐταῖς περιλαμβάνοντο καὶ αἱ νύκτες, ἥτοι ὁ ἰδιωτικὸς αὐτοῦ βίος. Τὸ ποίημα ἦτο ὑπόμνησις διὰ τὸ παρελθόν, παρόρμησις διὰ τὸ μέλλον. Τί ἦτο πρὶν ἐκ τύχης τῷ προσενεχθῇ τὸ ἐλληνικὸν στέμμα, πόση ἀγάπη τὸν περιστοιχισεν ἅμα ἀποδύνατα εἰς τὸ ἔδαφός μας, πόσον ἐνθουσιασμόν διήγειρε παρὰ τῷ λαῷ πᾶν ὅτι μετὰ τοῦ βασιλείου γένους τοῦ συνεδέετο καὶ πόσῃ καὶ αὐτὸς ἀγάπην πρὸς τὸν τρελλαινόμενον μετὰ τοῦ βασιλεῖς τοῦ λαὸν ἔτρεφε. Τὴν ἀγάπην αὐτὴν ὁ ποιητὴς, καθὼς ποιητὴς, νομίζων ὅτι καὶ διὰ τὸν λαὸν βασιλεύει τὸ : ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ βασιλέως μου, τὴν ἐπικαλεῖται καὶ τώρα ὡς ἐθνικὸν παλλᾶδιον, ὡς φίλτρον δι' οὗ αὖ τὰ πεταχτὰ θὰ πάρουμε τὰ μέρη»

Σ' τὰ πεταχτὰ, γιὰ νὰ μπορῇς
Πάλι λουτρὰ νὰ κάμῃς,
Πάλι νὰ βρῇς τὸ Φάληρο,
Τὸ θεᾶτρό σου πάλι.

Ὡς νὰ θέλῃ ν' ἀπαλλάξῃ τὸν βασιλέα τῶν ὀδυνηρῶν τοῦ πολέμου ἔργων, ὡς νὰ λέγῃ ὅτι καὶ μετὰ μόνον τὴν ἀγάπην τοῦ Βασιλέως τοῦ ὁ λαὸς δύναται νὰ νικήσῃ καὶ νικητὴς ἐπανερχόμενος νὰ καταθέσῃ εἰς τὸν θρόνον τοῦ τὴν εὐεῖδῃ εἰρήνην καὶ μετ' αὐτῆς εὐῶδες λουτρὸν, δροσερὸν Φάληρον καὶ καλλικέλαδον θεᾶτρον.

Ἀλλὰ λησμονούμενος ὁ ποιητὴς καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον θερμαινόμενος ὑπὸ τοῦ οἴστρου δὲν θέλει μόνον τὴν ἀγάπην τοῦ Βασιλέως ὡς ἐφ' ὅσον τοῦ ἐλληνικοῦ πολέμου, ὅστις εἶναι ὁ πόθος καὶ ἡ εὐχὴ του, ἀλλὰ θέλει καὶ αὐτὸν τὸν Βασιλέα ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ στρατοῦ.

Καὶ ἥδη ἡ φαντασία του τρέχει ὡς ἀφηνιάσας ἵππος, δὲν μολύνεται ὑπὸ τοῦ κονιορτοῦ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ λούει τὴν χρυσὴν τῆς κόμην εἰς τὰ ἀθάνατα νερά τῆς Δίμνης τῶν Ἰωαννίνων, ἡ θεὰ τῶν ὀπείων τὴν μεθύει καὶ ἐν τῇ μέθῃ τῆς βλέπει ἀντανakλωμένην παράδοξον εἰκόνα, τὸν Βασιλέα μαχόμενον καὶ μίαν ἀκούει φωνὴν : «Ζήτω ὁ Γίωργος νικητὴς».

Ὡ! νὰ σὲ βλέπω, βασιλεῦ
Δαφνοστεφανωμένος,
Γυρᾶς ἀπὸ τὸν πόλεμο,
Γυρᾶς ἀπὸ τὴν νίκη

Τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ δὲν εἶναι ἀπίθανον ὁ ποιητὴς νὰ ἔπινε καφέν· ἀλλ' ὁ καφὲς διαλύει τὴν μέθην καὶ ὅταν ἀπὸ τὰ σύννεφα τὰ ὁποῖα καμαρώνουν ἐντὸς τῆς Δίμνης τοὺς ἀκτινοκεντήτους πέπλους τῶν πίπτει ἐντὸς πάλιν τοῦ ὁματιοῦ του, ὡσεὶ ὀργιζομένη, ὡσεὶ ἀδημονοῦσα διὰ τὴν λύσιν τοῦ ὀνειρικοῦ ἢ φαντασίου τοῦ ποιητοῦ ζετινάζει τὸν ὕπνον ἀπὸ τῶν βλεφάρων τῆς καὶ :

Τί ; . . . Τί ; . . . Τί λέγω ; Ὀνειρο

Ἦ τὸ Φάληρο στρωμένος . . . κτλ.

Τοιοῦτο τῇ ἔχουν παραστήσει πρὸ πολλοῦ αἱ σπουδαῖαι ἐφημερίδες μας τὸ πραγματικὸν τοῦ Βασιλέως, ὅτι ἐτοιμάζε-
ται νὰ διαθερίσῃ εἰς Φάληρον, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀπαισίου Κεχαγιά, εἰς ὃν κατ' ἀλληλουχίαν ὀφείλεται ὅλη αὐτὴ ἡ ἔκρυθμος κατάστασις ἥτις καὶ τὸ δημόσιον συνεκίνησε καὶ τὸν βασιλέα βεβαίως ἐλύπησεν. Ἐπειτα ἡ κατηραμένη ὁμοιοκαταληξία ἔκαμε ὥστε νὰ συνδυασθῇ ἡ ρίμη μετὰ τὸ ἔργοι, τοῦθ' ὅπερ ἡ Βίσαγγελία ἔχουσα ἴσως στενοτέρας περὶ ὁμοιοκαταληξίας ἰδέας εὗρεν οὐχὶ τόσον κανονικὸν καὶ πρέπον. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν αὐτὴν πάλιν ὁ αὐτὸς ἀπαίσιος τραπεζίτης εἶναι ἐνοχος, ὅστις ἐνόμισεν ὅτι θὰ καθυποχρεώσῃ τὸν βασιλέα ἐὰν τῷ προσέφερε δωρεὰν τὴν οἰκίαν του, ὡς νὰ εἶχεν ἀνάγκην τῶν δωρεῶν ἐνός Κεχαγιά ὁ Βασιλεὺς ! Διὰ τοῦτο καὶ λίαν εὐγενῶς ὡς ἀρμόζει εἰς βασιλέα ἀλλὰ καὶ λίαν ἀξιοπεπῶς τῷ ἐπέστρεψε τὴν δωρεάν, ἃν ἔχῃται ἀληθεία ἡ διάδοσις τῆς Στοᾶς. Καὶ ἔμεινεν ὁ δυστοχεύστατος Κεχαγιάς μετὰ τὸ τοιμποῦκι ο' τὸ στόμα, κατὰ τὴν ἰταλικὴν παροιμίαν.

Ἀλλὰ τὸ πραγματικὸν αὐτὸ «Σ' τὸ Φάληρο στρωμένος» τὸ ρίχνει ἔξω Βασιλεῦς ἔκφραζει τὴν περὶ τοῦ Βασιλέως ὡς πολεμικοῦ ἀπελπισίαν τοῦ ποιητοῦ ; Τοῦναντίον ὁ ποιητὴς, ὡς εἰς τὸν Ἑρμῆν ὁ δὲν Ἀλφόνσος μετὰ τὰς εἰκόνας τῶν προγόνων του, ἀνοίγει τὸ πανόραμα φιλοπολέμων ἡγεμόνων καὶ διοργανίζων πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ ἡγεμόνος τοῦ παρέλασιν τοῦ θεοῦ τοῦ Βασιλέως Φρειδερίκου, τοῦ Μιλάνου, τοῦ Καρόλου, τοῦ Νικητῆ καταντᾷ εἰς φιλοβασιλικώτατον ἐπίλογον, χάριν τοῦ ὁποῦ καὶ μόνου ἂν ἤμην ἐγὼ Ἐβρουσία θὰ προφυλάκιζον τὸν προφυλακίσαντα τὸν ποιητὴν Βίσαγγελέα.

Τοιοῦτο εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ ποιήματος καὶ τοιοῦτο ἀπὸ τοῦδε προλέγομεν ἐν πλήρει πεποιθήσει θέλει τὸ εὔρει ἡ δικαιοσύνη τοῦ λαοῦ, ὁπόταν ἡ ὑπόδικος ἔμπνευσις παραστῇ πρὸ αὐτῆς ὅπως δικασθῇ.

Ἀλλὰ πῶς τόση τύφλωσις τῆς Βίσαγγελικῆς ἀρχῆς ὥστε εἰς μίαν ἀγνὴν ἐκρηξὶν ἀρειμανίου φιλοπατρίαι, ἥτις οὐδαμοῦ ἄλλου ἢ μόνον πρὸς τὸν βασιλέα ἡδύνατο ν' ἀπευθυνθῇ, καὶ τούτου ἀποδεικνύοντος σεβασμὸν τοῦ γράψαντος πρὸς τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα, τὴν παρηρμήνευσεν ὡς ὕβριν πρὸς τὸν βασιλέα καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐπὶ μὲν τῶν φύλλων τοῦ Ῥαμπαγᾶ δις διέταξε κατὰσχέσιν, τοῦ δὲ συντάκτου Τριανταφύλλου τὴν προφυλάκισιν ; Ἐν τῇ προκειμένη περιπτώσει ἐὰν θέλωμεν νὰ ὦμεν δίκαιοι, ἡ κοινωνία συνετέλεσεν ὅπως θολωθῇ ἡ ἀντίληψις τῆς Βίσαγγελίας, ἥτις ὅμως ὀφείλει νὰ ἀνθίσταται καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ κοινωνικοῦ ρεύματος.

Ἡ κοινωνία ἐρόφησε τὸ ποίημα αὐτὸ μετ' ἀνεκκαλήτου ἡδονῆς καὶ δέψης.

Ἡ κοινωνία ἀπέδωκεν εἰς τὸ προκείμενον ποίημα αἰσθη-
ματα ἀντιβασιλικά, παρερμηνεύσασα τὴν πρόθεσιν τοῦ ποιητοῦ, ὅστις ἂν ἐσκόπει τι, τοῦτο ἦτο ἡ εἰς τὸν ἡγεμόνα ἔμπνευσις αἰσθημάτων πολεμικῶν. Ἀλλὰ τὸ πολὺ τῆς κοινωνίας δὲν ἔχει ἀσφαλῆ τὴν κρίσιν, οὔτε ἀποραίνεται ἐσκεμμένως, οὔτε σκέπτεται ψυχρῶς. Ἡ Βίσαγγελία ὀφείλει νὰ μὴν ἀπατηθῇ ὑπὸ τῆς κοινωνίας, τῆς ὁποίας καὶ αἱ φοραὶ καὶ αἱ βουλαὶ εἶναι πολλάκις ἀνεξερεύνητοι. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις δὲν ὀδηγεῖ ἡ κοινωνία τὴν Βίσαγγελέαν· ἀλλ' ἡ Βίσαγγελία τὴν κοινωνίαν. Ἡ κοινωνία εἶναι τί μὴ συλλαμβανόμενον. Εἶναι τὸ μυριόπουον καὶ μυριόγλωσσον ὄν, τὸ ὁποῖον σκέπτεται, δρᾷ, ἐκφράζεται, χωρὶς νὰ βλέπῃς οὔτε τὴν γλῶσσαν, οὔτε τὴν κεφαλὴν του. Εἰς τὴν μεγαλειέ-
ραν πολιτικὴν ἡρεμίαν ἐντὸς τῶν σπλάγγων τῆς κοινο-
νίας δυνατόν νὰ ἐπικρατῇ ἡ μεγαλειτέρα ἀνωμαλία. Τὴν

φορὰν αὐτὴν τὰ περὶ τὸς προώρου ἐγκαταστάσεως τοῦ βασιλέως ἐν Φαλήρῳ ψευδῶς ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων φαίνεται διαδοθέντα, αἱ ἐπιδεικτικαὶ παρασκευαί, ἃς ὁ εἰδεχέστατος Κεχαγιάς ἐπεδείκνυν ἐν τῷ μεγάρῳ του, αἱ νέαι πτέρυγες, αἱ χρυσαὶ κλίμαι, βαρύτιμα παραπετάσματα, δωμάτιον σφαιριστηρίου καὶ αὐτὸς ὁ χάρτης τῶν Νέων Συνόρων ὡς ἄσεβες κόσμημα ὑπὸ τοῦ Κεχαγιά δι' ἐνὸς Δεκανέως κομισθεὶς, ὅλα αὐτὰ ἐστοίβαξαν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς κοινωνίας ἓνα ὑπόκωφον ἐφιάλτην, ὅστις ἀφορμὴν ἐζήτει νὰ ξεσπάσῃ καὶ ἐξέσπασεν ἕξμα ἐδημοσιεύθη τὸ ποίημα τοῦ 'Ραμπαγᾶ.

Καὶ ἦσαν ὀλίγον νομίζετε αὐτὰ τὰ διαδοθέντα; Τί; Δὲν ἄγομεν λοιπὸν πένθος ἐπὶ τοιαύτῃ ἐπονείδιστῃ λύσει τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος; Τί; Δὲν εἴμεθα εἰς κατὰστασιν ὥστε νὰ ἐντρεπώμεθα νὰ βλέπωμεν ἀλλήλους, ὁ Βασιλεὺς τοὺς ὑπουργοὺς του, οἱ ὑπουργοὶ τοὺς συνυπουργοὺς των, οἱ πολῖται τὸν στρατὸν, ὁ λαὸς τὸν λαόν; Τί; Δὲν κλαίμεν λοιπὸν ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι τὸς ἐνιαυτῶν διαφθορὰ δι' ἣν ὅλοι εὐθυνόμεθα καὶ Βασιλεία καὶ Κυβέρνησις καὶ λαὸς μᾶς ἔφερον εἰς τὴν κατὰστασιν ν' ἀποδεχώμεθα ὡς ἡττημένοι τοὺς ὄρους τῆς Τουρκίας, τοὺς ὄρους τῆς Εὐρώπης; Τί; Δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἐθνικὴν διὰ τοῦ εὐτελοῦς συμβιβασμοῦ ταπεινώσιν ἢ φοβερὰ ἀποκάλυψις ὅτι τὸ ἡθικὸν αὐτὸ πρόσωπον ὅπερ καλεῖται δημόσιον ἔχει πέσει πρὸ πολλοῦ ἐν ἀγνοίᾳ ἡμῶν εἰς χεῖρας ληστῶν οὔτινες τὸ ἐγύμνωτον, τὸ ἐβασάνιζον, τὸ ἐκολάφιζον, τὸ ἡτίμαζον;

Καὶ ἀπέναντι τοιαύτης καταστροφῆς εἴμεθα διὰ θέατρον, διὰ Φάληρον, διὰ λουτρόν; Καὶ ποῖος νὰ διακωδωνίζηται ὑπὸ τοῦ Κεχαγιά ὅτι εἶναι δι' ὅλα αὐτὰ; Ὁ Βασιλεὺς, ὅστις πρῶτος ὀφείλει νὰ αἰσθάνηται τὸ ἐθνικὸν πένθος, καθὼς πρῶτος ἄρχων καὶ πρῶτος πολίτης.

Ἡ κοινωνία λοιπὸν δὲν εἶχεν ἄδικον ἂν ἐνόμισεν ὅτι τὸ ὑπόδικον ποίημα ἦτο ἔλεγχος κατὰ τοῦ Βασιλέως· εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τὴν ἐφέρατε τὴν κοινωνίαν οἱ κυβερνῶντες καὶ ὅσοι ἐνδιαφερόμενοι δὲν ἐσπεύδετε νὰ διαψεύσητε τὰ θρυλούμενα. Εἶναι ἀνάγκη τάχατες προδοσιῶν χειροπιαστῶν διὰ νὰ ἐξεγερθῇ τὸ κοινωνικὸν αἶσθημα; Αἱ παραμικραὶ ἀφορμαὶ ἐξάπτουν, ὅταν αἱ περιστάσεις ἔχουν συναγείρει ὑπ' αὐτὰς τοσοῦτον εὐφλεκτον ὕλικόν.

Ἀλλὰ δέον ν' ἀποτίσῃ δίκην ὁ Τριαντάφυλλος διὰ τὴν ψυχολογικὴν κατὰστασιν εἰς ἣν εὔρε τὴν κοινωνίαν τὸ ποίημα του; Αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ ὑβρίσῃ· αὐτὸς ἐζήτησε νὰ ἐνθουσιάσῃ. Αὐτὸς δὲν εἶπεν ἀναλήθειαν· αὐτὸς ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς ἀληθείας. Αὐτὸς δὲν εἶχε πρόθεσιν νὰ χλευάσῃ· τοῦναντίον προσηγάγε τῷ Βασιλεῖ τὸ μὲν παρελθόν ἐστεφανωμένον ἄνθη καὶ ζητωκραυγὰς, τὸ δὲ μέλλον ἐγκυμονοῦν τὸν πόλεμον καὶ τὴν νίκην. Τί δι' αὐτὸν ἂν τοὺς λόγους ἀπὸ τῶν χειλέων του ἀρπάσσα ἡ κοινωνία ἐξόγκωσε διὰ πατριωτικῆς ἀγανακτήσεως; Τί δι' αὐτὸν ἂν τὰ ἔπη του πεσόντα ἐπ' αὐτῆς ὡς ἔλαιον ἐπὶ πυρὸς ἀνεθέρμαναν τὰς νεκρὰς σάρκας καὶ τὴν ἐσβεσμένην καρδίαν τῆς καὶ μιᾷ φωνῇ ἀπέσπασαν φωνὴν μυριόφωνον ἐπαναστατικὴν: Καλὰ τῆς τὰ εἶπε!

Ἡδύνασο κυρία Εἰσαγγελία νὰ συλλάβῃς τὴν κοινωνίαν ἂν τὴν ἐνόμιζες ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν θέσῃ ὑπὸ κράτησιν; Ὁχι, διότι τὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ ἀπέναντι τοῦ ἡγεμόνος του εἶναι ἐλεύθερα. Ἀγαπᾷ ἢ μισεῖ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ. Τότε λοιπὸν διέπραξες ἀνανδρίαν θελήσασα νὰ ἐκδικηθῇς ἐπὶ τοῦ ἀθώου, ἄνευ σκοποῦ, χωρὶς δικαίου καὶ χωρὶς ἡθικῆς.

Ἀλλὰ τὸ λυπηρὸν τώρα εἶναι ὅτι καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τὰ ὄργανα τῆς Ἐξουσίας ἐχρησίμευσαν μόνον ὡς

ὄργανα. Ἄλλοι ἦτο ἡ θέλησις τῆς κρατήσεως καὶ εἶναι πολὺ λυπηρὸν ὅτι ἡ θέλησις αὐτὴ ἦτο ἄλλοι.

Καλιδάν.

!! ΡΑΜΠΑΓΑ !!

Λοιπὸν χρυσέ μου 'Ραμπαγᾶ 'στὴ φυλακὴ καὶ πάλι, Κι' ἂν ἐρωτᾷτε τὸ γιὰτί καλὰ καλὰ δὲν ξέρω. Αὐτὸ τὸ ξέρουν μοναχὰ οἱ κύριοι μεγάλοι, Κι' οὐτ' ἓνα λόγο δὲν τολμῶ γιὰ τοῦτο νὰ προφέρω. Δένω σφικτὰ τὴ γλῶσσά μου νὰ μὴ μοῦ φύγῃ λέξι, Κι' ὁ κύριος Εἰσαγγελεὺς 'στὰ βρόχια του μὲ 'μπλέξη-

Εἰσαγγελεὺς! . . . τί ὄνομα γεμάτο ἀπὸ φρίκη! Μαζί του σίδερα βαρεῖά καὶ ἄλυσσιδες σέρνει, 'Στὸ χέρι του τῆς Θεμιδος βασιτᾶ τὸ καμουτσάκι, Κι' ἀλύπητα τὸν ἐνοχο καὶ τὸν ἀθῶο δέρνει. Τὰ ἔργα σου, τὰ λόγια σου ὅπως τ' ἄρῃσει κρίνει, 'Ενῶ αὐτὸς 'στὴ Θεμιδα λογαριασμὸ δὲν δίνει.

Καὶ τώρα, Τριαντάφυλλε, καλὰ νὰ τὰ παθαίνῃς . . . Δὲν 'πίστευα πῶς σκέπτεσαι ὡς ἂν μωρὸ παιδάκι· Τί σοῦ κατέβῃ 'στὰ 'ψηλὰ, καυμένε, ν' ἀνεβαίνῃς, Καὶ νὰ εἰπῇς τοῦ βασιλῆα νὰ στρίψῃ τὸ μουστάκι; Καὶ τώρα πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ καταδίκη, Ποῦ 'στρώθηκες 'στὴ φυλακὴ καὶ δὲν πληρόνεις 'νοῦκι;

Δὲν ἔμαθες πῶς τίποτα ἰδῶ δὲν συγχωρεῖται; Πῶς πρέπει νὰ μὴ λὲς πολλὰ, νὰ σκιάζεσαι, νὰ τρέμῃς; Ναί μὲν, δὲν λέγω, εἴμεθα ἐλεύθεροι πολῖται, 'Ἀλλ' εἶναι κι' ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ ἡ κυρία Θεμὶς. 'Α! φίλε Τριαντάφυλλε, μὴν' ἦσαι ἀποστατής, Κι' ἰδῶ ἄλυσσοδέεται τοῦ λόγου ὁ ἐργάτης.

Μᾶς πνίγουν τόσοι τύραννοι καὶ τόσοι ἀρχονεῖσκοι, Καὶ ἂν γλυτώσῃς ἀπ' αὐτὸν, ἀπ' τοῦτον δὲν γλυτόνεις, Παντοῦ, παντοῦ ὁ λόγος σου σχολιαστὰς εὐρίσκει, Καὶ ἔπειτα 'στὰ κότεργα γλεντᾷ καὶ ξεφαντόνεις. 'Εδῶ εἰς τὸ 'Ρωμαϊκὸ καὶ ἡ ἐλευθερία Εἶναι καθὼς ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἐπιστρατεία.

Ὁ Τίμων ὁ μισάνθρωπος ἐκεῖνος μὲς' στοὺς δρόμους 'Στοὺς Ἀθηναίους 'φώναζε μὲ ὅλα τὰ σωστά του Ν' ἀφήσουν πολιτεύματα καὶ γράμματα καὶ νόμους, Καὶ ὅλοι των νὰ κρεμασθοῦν ἀπάνω 'στὴ σκιὰ του· Κι' ἐγὼ λοιπὸν τὸ κρέμασμα, χωρὶς νὰ χωρατεύω, Σὲ σᾶς, ἐλεύθεροι 'Ρωμαῖοι, μονάχα συμβουλεύω.

Souris